

Jak si mašinka vysloužila nové jméno

Před mnoha a mnoha lety se v jedné továrně narodila krásná mašinka. Měla červené šaty se žlutou stužkou a patřila do významné rodiny Brejlovců.

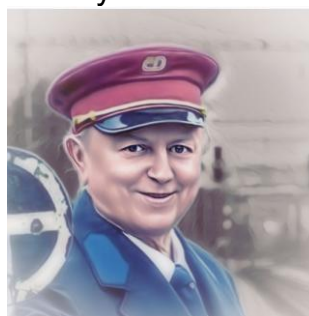
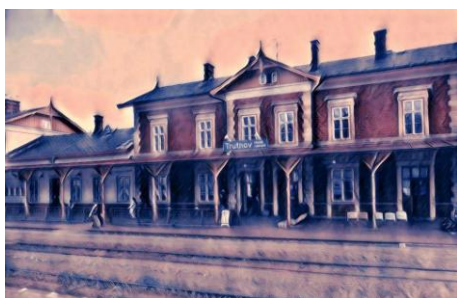
Jak poznáte takového Brejlovce?

Snadno. Má nasazené velikánské brýle, za kterými je vidět strojvedoucí, neboli také mašinfíra, který skrze ně dobře vidí na cestu před sebou. Nad brýlemi mašince zářilo kulaté světélko a na střeše měla trumpetky, aby mohla vesele houkat a byla dobře slyšet.

Místo jména dostává každá lokomotiva své číslo a naší mašince přidělali na šaty cedulky s číslem 750 346-9. Že to není žádné pořádné jméno? Však chvílku vydržte. Každá lokomotiva si to své musí nejprve zasloužit.

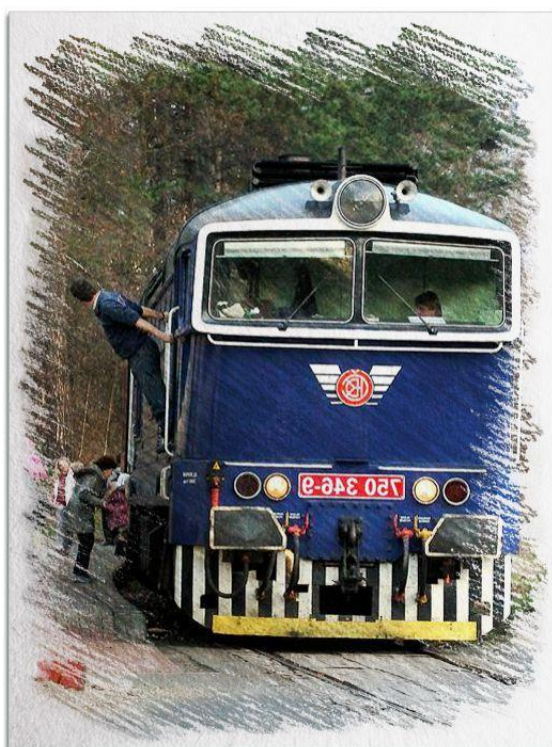
Červená mašinka se žlutou stužkou našla svůj domov v železničním depu v Trutnově. Měli tam krásné nádraží. Pan výpravčí ji každé ráno pozdravil a zamával jí zelenou plácačkou, které se říká výpravka, na cestu. Její strojvedoucí se pohodlně usadil, zatáhl za páčku a "hu hůůů", lokomotiva se rozjela. Měla veselou náladu a spokojeně si pobrukovala: "Šššš jedu jedu!" Všichni jí měli rádi. Hlavně děti si milou a stále dobře naladěnou mašinku oblíbily.

Nejčastěji jezdila po Krkonoších. Kolem kolejí byly lesy a kopce, v zimě tu bylo plno sněhu a v létě se lesy modraly borůvkami nebo červenaly sladkými jahodami. Vozila osobní vagóny plné lidí, kteří jezdili do práce, do školy i na výlety. A protože byla velmi silná, tak i těžké nákladní vagóny s uhlím, dřívím a různými bednami. Zdolala každý kopec, byla rychlá a spolehlivá. Nefňukala, nestěžovala si, měla svoji práci ráda. Jen jedno jí mrzelo. Neměla žádné jméno. Děti, které vozila, na sebe pokřikovaly: "Toníku, Klárko, Petříku, Baruško!" Ale ona? Byla jen "červená mašinka s číslem". Takových všude jezdilo! A lokomotiv Brejlovců bez pořádného jména jakbysmet.

Jednoho dne se mašinka dočkala. Její strojvůdce ji odvezl do železničního depa a tam ji dělníci převlékli do zbrusu nových šatů. Měly borůvkově modrou barvu a lokomotivě to v nich moc slušelo. Takové šaty dosud žádná jiná mašinka neměla.

Když v novém oblečení poprvé vyjela na trať, všem se až zatajil dech. Taková krása!!! "Jen se na naši mašinku podívejte, jak celá září!" A opravdu. Modrá lokomotiva se jen leskla a šťastně se usmívala. Lidé na nádraží si modře oděnou mašinku prohlíželi ze všech stran: "To bude jízda! Pojedeme vláčkem, který má stejnou barvu jako borůvky v lese!" Pan průvodčí je musel popohnat k nástupu, aby modrá lokomotiva odjela včas a neměla zpoždění. A naše mašinka si rázem vysloužila nové jméno. Opravdové. Takové, jaké žádná jiná lokomotiva na světě neměla.

Jestlipak uhodnete, jaké jméno si mašinka vysloužila? Určitě ano. A pokud stále nevíte, počkejte si na další příběh. Ale to zase až příště.

